

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.623 van 28 november 2013
in de zaak A. 205.134/VII-38.545.**

In zake : Arsène SCHEPMANS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Joseph Peeters
 kantoor houdend te 3400 Landen
 Brugstraat 17
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de gouverneur
van de provincie Vlaams-Brabant
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenbergh
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 juni 2012, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de gouverneur van de provincie
Vlaams-Brabant van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag van Arsène Schepmans
tot het verkrijgen van een vergunning voor het bezit van vuurwapens
onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend
en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Vandendael, die loco advocaat Joseph Peeters verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 29 december 2006 dient verzoeker een aanvraag in tot hernieuwing van de vergunning voor het bezit van vijf vuurwapens. Als wettige reden voor het bezit van de wapens vermeldt hij "Persoonlijke verdediging" en de "Intentie een verzameling van historische wapens op te bouwen".

Nadat hem door het bestuur was gevraagd om het thema van zijn verzameling te verduidelijken, deelt hij met een brief van 4 januari 2007 mee dat de opbouw van zijn verzameling gebaseerd is op "de elegantie van de wapens". Hij

vermeldt tevens dat de wapens "een manier (zijn) om ons veiligheidsgevoel wat bestaande te houden, zowel privé als bij onze autohandel", omdat hij "al meerdere keren ongewenst bezoek (heeft) gekregen".

3.2. Bij besluit van 30 januari 2007 weigert de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de vergunningen. De gouverneur is van oordeel dat verzoeker het opbouwen van een verzameling niet als wettige reden kan invoeren, aangezien "de elegantie van de wapens" geen thema is waaruit het historische karakter van de verzameling blijkt. De gouverneur stelt bovendien vast dat verzoeker zich voor zijn wapenbezit evenmin op de wettige reden "persoonlijke verdediging" kan beroepen.

3.3. Op 15 februari 2007 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een wapenvergunning, ditmaal voor vier vuurwapens en met de vermelding "Sportief en recreatief schieten" als wettige reden voor zijn wapenbezit.

3.4. In het verslag betreffende het vertrouwelijk onderzoek van 6 april 2008 meldt de korpschef van de politiezone Tienen/Hoegaarden dat verzoeker op 10 maart 2003 door de correctionele rechtbank te Leuven wegens valsheid in geschrifte werd veroordeeld tot een werkstraf van 45 uur. Niettemin wordt een gunstig advies gegeven, omdat "(g)elet op het verslag van de wijkinspecteur en na onderzoek woonst blijkt dat het strafregister (1 feit) niet bezwarend is voor deze aanvraag".

3.5. Op 1 februari 2012 vraagt de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant aan verzoeker om hem een kopie over te maken van zijn lidkaart van de schuttersclub waarvan hij lid is, alsmede een verklaring van de voorzitter van de schuttersclub waaruit blijkt dat verzoeker geregeld deelneemt aan schietoefeningen en in staat is om te gaan met de vuurwapens waarvoor de vergunning wordt gevraagd.

3.6. De politiezone Tienen/Hoegaarden geeft op 14 maart 2012 een ongunstig advies omdat verzoeker op 10 maart 2003 door de correctionele rechtbank te Leuven werd veroordeeld voor valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken.

3.7. Op 21 maart 2012 verklaart de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de vergunningsaanvraag van verzoeker onontvankelijk.

Dit is de thans bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt :

"(...)

Gelet op de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, inzonderheid op de artikelen 11, 47 en 48;

Gelet op de omzendbrief van 25 oktober 2011 inzake de toepassing van de wapenwetgeving;

Artikel 11 §1 van de wet van 8 juni 2006 bepaalt dat een vergunning slechts kan verleend worden na advies van de korpschef van de lokale politie van de verblijfplaats van de verzoeker.

De lokale politie van de zone Tienen-Hoegaarden deelde op 15 maart 2012 mee dat de heer Schepmans op 10 maart 2003 door de Correctionele Rechtbank te Leuven werd veroordeeld voor valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken (artikel 194 e.v Sw).

Dit is een misdrijf zoals omschreven in artikel 5 §4, 2°, b van de wet van 8 juni 2006.

Dit artikel bepaalt dat de aanvragen van personen die voor dergelijke misdrijven werden veroordeeld, onontvankelijk zijn.

De heer Schepmans Arsène voldoet aldus niet aan de alle wettelijke voorwaarden.

De aanvraag dient bijgevolg als onontvankelijk beschouwd te worden".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11, § 1, eerste lid, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische

en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet), doordat het advies van de korpschef van de lokale politie van zijn verblijfplaats niet binnen de drie maanden na de aanvraag werd uitgebracht.

De mededeling op 14 maart 2012 dat verzoeker op 10 maart 2003 veroordeeld werd voor een misdrijf als bepaald in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet, kan volgens verzoeker niet gelijkgesteld worden met het door de wapenwet voorgeschreven advies van de korpschef en het werd niet gegeven binnen de termijn van drie maanden. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing niet wettig tot stand is gekomen.

5. De verwerende partij antwoordt dat zij op 1 februari 2012 het advies van de korpschef heeft gevraagd en op 14 maart 2012, dus binnen de drie maanden na de aanvraag, het ongunstig advies van de korpschef heeft ontvangen. Aldus werd de wapenwet zowel naar termijn als naar inhoud nageleefd. De verwerende partij voegt hieraan toe dat in de wapenwet geen sanctie is voorgeschreven voor het geval de korpschef van de lokale politie niet binnen de drie maanden na de aanvraag door de provinciegouverneur een advies zou hebben uitgebracht.

6. In zijn memorie van wederantwoord wijst verzoeker erop dat de korpschef van de lokale politie reeds op 6 april 2008 een gunstig advies had verleend. Hij stelt dat ondanks het feit dat dit advies niet werd uitgebracht binnen de termijn van drie maanden na de aanvraag, de wapenwet niet bepaalt dat een tweede advies moet worden gevraagd en merkt op dat, alhoewel wordt aangenomen dat het advies van de korpschef niet bindend is en de gouverneur een andersluidende beslissing mag nemen, in het bestreden besluit geen acht wordt geslagen op het gunstig advies van 2008 en enkel rekening wordt gehouden met een ongunstig advies dat op geen enkele wettelijke grondslag berust. Aangezien het bestreden besluit op een tweede ongunstig advies steunt waarvoor artikel 11, § 1, eerste lid, van de wapenwet geen wettelijke grondslag biedt, is het bestreden besluit volgens verzoeker niet wettig tot stand gekomen.

Beoordeling

7. De bestreden beslissing steunt op de artikelen 5, § 4, 2°, b), en 11, § 3, van de wapenwet.

Artikel 11, § 3, van deze wet, zoals gewijzigd door de wet van 25 juli 2008, luidt als volgt :

"§ 3. De vergunning wordt slechts verleend aan personen die voldoen aan de volgende voorwaarden :

(...)

2° niet zijn veroordeeld als dader of medeplichtige wegens een van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°;

(...)

Zijn evenwel onontvankelijk, de aanvragen ingediend door personen die niet voldoen aan de voorwaarden van 1° tot 4°, 6° en 8°, evenals zij die geen wettige reden opgeven zoals voorzien in de bepaling onder 9°".

Artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet, zoals gewijzigd door de wet van 25 juli 2008, luidt als volgt :

"§ 4. Niettemin zijn de aanvragen van volgende personen onontvankelijk :

(...)

2° personen die als dader of medeplichtige veroordeeld zijn wegens een van de misdrijven bepaald in :

(...)

b) de artikelen 101 tot 135quinquies, 136bis tot 140, 193 tot 226, 233 tot 236, 246 tot 249, 269 tot 282, 313, 322 tot 331bis, 336, 337, 347bis, 372 tot 377, 392 tot 410, 417ter tot 417quinquies, 423 tot 442ter, 461 tot 488bis, 491 tot 505, 510 tot 518, 520 tot 525, 528 tot 532bis en 538 tot 541 van het Strafwetboek;

(...)"

8. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker op 10 maart 2003 door de correctionele rechtbank te Leuven is veroordeeld voor valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken. Dit is een misdrijf zoals vermeld in artikel 194 en volgende van het strafwetboek. Verzoeker betwist niet dat hij een

veroordeling heeft opgelopen als bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet. Hij voldoet derhalve niet aan de wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van een wapenvergunning.

De gouverneur is verplicht de aanvraag voor een wapenvergunning af te wijzen wanneer de betrokkene niet aan de voorwaarden bepaald in artikel 5, § 4, van de wapenwet voldoet. Hij beschikt ter zake niet over enige beoordelingsvrijheid. De vergunningsaanvraag van verzoeker moest bijgevolg, ongeacht het advies van de korpschef van de lokale politie, worden verworpen.

Bovendien zou een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat de gouverneur zijn beslissing zou moeten overdoen en de aanvraag opnieuw zou moeten weigeren, aangezien verzoeker niet de wettelijke voorwaarden vervult om een wapenvergunning te verkrijgen.

Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het middel.

Het eerste middel is onontvankelijk.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijnvereiste als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij stelt hierbij dat hij zijn vergunningsaanvraag heeft ingediend op 26 december 2006 en heeft bevestigd op 10 april 2007, zodat de bestreden beslissing, daterend van 21 maart 2012, meer dan vijf jaar na de aanvraag is genomen. Die beslissing werd, volgens verzoeker, dan ook niet genomen binnen

een redelijke termijn, te meer daar zij geen complexe vragen oproept en hij tijdens de procedure steeds blijkt heeft gegeven van behoorlijk burgerschap.

Hij is ook van oordeel dat indien de bestreden beslissing zou zijn genomen binnen een redelijke termijn, zijn aanvraag niet op grond van artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet onontvankelijk zou zijn verklaard, aangezien deze grond van onontvankelijkheid pas bij de wet van 25 juli 2008 in de wapenwet werd ingevoegd. Bovendien, zo besluit verzoeker, diende zijn aanvraag beoordeeld te worden op de datum van de aanvraag, datum waarop de onontvankelijkheid waarop de verwerende partij zich beroept, nog niet in de wapenwet was voorgeschreven.

10. De verwerende partij antwoordt dat bij de beoordeling van de redelijke termijnvereiste rekening moet worden gehouden met het belang en het dringend karakter van de zaak, de oorzaken van de vertraging en het eigen gedrag van de aanvrager van de vergunning.

Volgens de verwerende partij was het dossier van verzoeker niet zeer dringend en kon hij, in afwachting van de beslissing, over zijn wapens beschikken. Verzoeker heeft bij de verwerende partij nooit aangedrongen op een beslissing. Bovendien stelt de verwerende partij dat haar diensten na de totstandkoming van de wapenwet overstelpt werden met duizenden aanvragen, wat heeft geleid tot een zeer lange behandelingsduur waardoor de bestreden beslissing slechts in 2012 kon worden genomen.

Verzoeker zou bovendien ten onrechte stellen dat de betrokken ontvankelijkheidsvoorwaarde slechts door de wet van 25 juli 2008 in artikel 5 van de wapenwet werd ingevoegd, aangezien ook vóór die wijziging van de wapenwet de vergunningsaanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard in geval van veroordeling van de aanvrager wegens een misdrijf als bedoeld in artikel 194 en volgende van het strafwetboek.

11. Verzoeker repliceert dat elke individuele aanvraag een dringend karakter heeft en de burgers er belang bij hebben om zo spoedig mogelijk een beslissing te ontvangen. Bovendien waren de concrete gegevens van deze zaak volgens hem zeer duidelijk : het gaat niet om een complexe zaak, van meet af aan werd een volledig dossier ingediend en in 2008 gaf de lokale politie een gunstig advies. De grote toevloed van aanvragen kan volgens verzoeker niet als verontschuldiging worden ingeroepen, aangezien de overheid haar diensten zo moet organiseren dat aan het rechtszekerheidsbeginsel en aan de redelijke termijnvereiste wordt voldaan. Ook stelt hij dat het voor hem onmogelijk was om het in gebreke blijvend bestuur aan te manen.

Tot slot blijft verzoeker bij zijn standpunt omtrent de ontvankelijkheidsvoorwaarde. Hij besluit dat een onmiddellijke beslissing, na het gunstig advies in 2008, hem in een meer gunstige situatie zou hebben geplaatst.

Beoordeling

12. Zoals uit de beoordeling van het eerste middel blijkt, was de verwerende partij op grond van de artikelen 5, § 4, en 11, § 3, van de wapenwet verplicht om de aanvragen van verzoeker onontvankelijk te verklaren, omdat hij als gevolg van zijn veroordeling wegens een misdrijf zoals bedoeld in artikel 5, § 4, de wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van een wapenvergunning niet vervult.

Het standpunt van verzoeker dat zijn aanvraag moest worden beoordeeld op de datum van de aanvraag en dat, indien de verwerende partij een beslissing zou hebben genomen binnen een redelijke termijn, zijn aanvraag ontvankelijk zou zijn verklaard, wordt niet gevolgd. Verzoeker gaat er immers ten onrechte van uit dat bij een beslissing over de aanvraag voor een wapenvergunning de wetgeving moet worden toegepast die geldt op het ogenblik van de aanvraag. Bovendien stelt verzoeker ten onrechte dat, indien de bestreden beslissing zou zijn genomen binnen een redelijke termijn, zijn aanvraag niet onontvankelijk zou zijn

verklaard. Ook vóór de wijziging van artikel 5, § 4, van de wapenwet door de wet van 25 juli 2008 was de aanvraag immers onontvankelijk wanneer de aanvrager als dader of medeplichtige was veroordeeld voor een misdrijf als bepaald in artikel 194 en volgende van het strafwetboek. Verzoeker werd bijgevolg niet benadeeld doordat pas in 2012 een beslissing over zijn aanvraag werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

13. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing hem zwaar in zijn belangen treft, aangezien hij meermaals overvallen werd en het bezit van een wapen hem een veiligheidsgevoel geeft. Hij zet uiteen dat wanneer de aanvraag negatief wordt beoordeeld op basis van zijn persoonlijk gedrag, de hoorplicht niet alleen beschouwd moet worden als een onderdeel van zijn recht van verdediging, maar ook als noodzakelijk om de overheid toe te laten zich volledig op de hoogte te stellen van alle noodzakelijke elementen van de zaak. Volgens verzoeker blijkt uit het feit dat tussen de aanvraag en de uiteindelijke beslissing vijf jaar is verstreken, dat het hier niet ging om eenvoudig constateerbare feitelijke gegevens. In deze specifieke context kon de bestreden beslissing dan ook niet tot stand komen zonder hem te horen.

14. De verwerende partij antwoordt dat artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet geen enkele discretionaire bevoegdheid laat aan het bestuur. Het horen van verzoeker zou niets veranderen aan die gebonden bevoegdheid.

15. In de memorie van wederantwoord merkt verzoeker nog op dat er over zijn aanvraag zowel een gunstig als een ongunstig advies voorhanden was, zodat het horen van verzoeker wel degelijk iets kon veranderen aan de gebonden bevoegdheid van het bestuur. De verwerende partij diende volgens hem minstens uit te leggen waarom niet werd gekozen voor het oudste, gunstige advies.

Beoordeling

16. De wapenwet noch de uitvoeringsbesluiten ervan leggen de verplichting op om de aanvrager van een wapenvergunning te horen. Niettemin is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing, voor zover de overheid een individuele beslissing neemt die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene en die gebaseerd is op een gegeven dat de bestuurse als een tekortkoming wordt aangerekend.

Zoals uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken, was de verwerende partij verplicht de aanvraag van verzoeker, ongeacht het advies van de korpschef van de lokale politie, af te wijzen aangezien hij als gevolg van zijn veroordeling wegens valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken niet voldeed aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 5, § 4, en 11, § 3, van de wapenwet.

Aangezien de veroordeling van verzoeker wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de wapenwet een feit is dat voor directe, eenvoudige vaststelling vatbaar is en daartegen door de betrokkene niets kan worden ingebracht, was de verwerende partij niet verplicht verzoeker te horen. Na de vaststelling van het bestaan van de veroordeling kon en mocht zij immers niets anders doen dan de aanvraag van verzoeker afwijzen omdat hij de wettelijke voorwaarden om een wapenvergunning te verkrijgen niet vervult. Het gegeven dat er vijf jaar verstreek tussen de aanvraag van verzoeker en het besluit van de gouverneur doet daaraan geen afbreuk.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord een nieuw middel aan, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 11, § 1, van de wapenwet.

Volgens verzoeker is het voorafgaand advies van de korpschef van de lokale politie een substantiële verplichting en kan zonder dit advies geen geldige beslissing worden genomen. Te dezen liggen er echter twee tegenstrijdige adviezen voor : een gunstig advies uit 2008 en een ongunstig advies uit 2012. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het eerste advies - het werd door verzoeker voor het eerst aangetroffen in het administratief dossier -, terwijl het aan het bestuur toekomt om de precieze, juiste en pertinente motieven mee te delen waarom werd afgeweken van een gunstig advies. Dergelijke motieven zijn volgens hem niet terug te vinden in het bestreden besluit.

Beoordeling

18. Aangezien verzoeker pas na inzage van het administratief dossier ter griffie van de Raad van State voor de eerste maal kennis kon nemen van het gunstig advies van 6 april 2008, kan het middel voor het eerst op ontvankelijke wijze worden aangevoerd in de memorie van wederantwoord.

19. Uit de beoordeling van de vorige middelen vloeit voort dat de verwerende partij, gelet op haar gebonden bevoegdheid en ongeacht het advies van

de korpschef van de lokale politie, de aanvraag onontvankelijk diende te verklaren.
Het bestreden besluit is op dat punt afdoende gemotiveerd.

Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot
nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
achtentwintig november tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer,
samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin